

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: Z. F., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), t. č. bytem X,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20.7.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.6.2021 č.j. OAM-188/ZA-ZA11-ZA10-2021 o mezinárodní ochranu a o nákladech řízení o kasační stížnosti,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 20.7.2021 předanou k poštovní přepravě dne 19.7.2021, která byla adresována žalovanému a doručenu mu dne 20.7.2021, již žalovaný s podáním ze dne 21.7.2021 zaslal prostřednictvím České pošty zdejšímu soudu, jemuž byla doručena dne 26.7.2021, se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.6.2021 č.j. OAM-188/ZA-ZA11-ZA10-2021, jehož kopie byla připojena.
2. Usnesením zdejšího soudu ze dne 28.7.2021 č.j. 60 Az 44/2021-18 byla žaloba žalobkyně odmítnuta (výrok I.), neboť podle krajského soudu byla žaloba podána opožděně. Následně o nedatované kasační stížnosti žalobkyně doručené Nejvyššímu správnímu soudu

(dále jen **NSS**) dne 17.8.2021 rozhodl NSS rozsudkem ze dne 26.10.2021 č.j. 2 Azs 217/2021-47 tak, že usnesení zdejšího soudu 28.7.2021 č.j. 60 Az 44/2021-18 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že žaloba nebyla opožděná, neboť lhůta k podání žaloby skončila dne 23.7.2021 a žalovaný ji předal k poštovní přepravě dne 23.7.2021, tedy v poslední den lhůty. Zároveň bylo uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). Z vyžádaného spisu NSS sp. zn. 2 Azs 217/2021 vyplývá, že pouze v řízení o kasační stížnosti byla žalobkyně zastoupena na základě plné moci ze dne 16.9.2021 advokátem Mgr. Bc. Jakubem Šauerem se sídlem Plovární 1, 301 00 Plzeň.

3. **Žalobkyně v žalobě** mimo jiné uvedla, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, neboť během řízení nebyla vůbec seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a nebylo jí tak umožněno se k nim vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění, čímž došlo k zásadnímu procesnímu pochybení a navíc nebylo vyhověno její žádosti, aby místo seznámení s podklady v PŘS Zastávka u Brna dne 5.5.2021 (následně 8.6.2021) bylo přeloženo do Prahy s ohledem na její finanční možnosti. Dále namítala, že primárním důvodem žádosti (jak první, tak současně) je její strach z uplatňování politických práv v Rusku a v rámci své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělila žalovanému nový důvod opakované žádosti, což jsou okolnosti kolem politika Navalného, neboť žalobkyně jakožto odpůrce současného režimu a prezidenta Putina je samozřejmě na straně Navalného. Žalovaný však odmítl její tvrzení o podpoře Navalného pouze kvůli tomu, že o jeho osobě nemluvila v průběhu prvního správního řízení. K tomu žalobkyně uvedla, že se jí žalovaný na žádné konkrétní osoby v průběhu správního řízení o její první žádosti neptal. Naopak, žalobkyně jasně uvedla, že protestovala proti současnému prezidentovi, tím pádem dle ní podporuje veškeré osoby/politiky, kteří proti prezidentovi také vystupují. Dle ní také nelze opomenout, že odůvodněný strach z politických důvodů znamená, že jde o prospektivní rozhodování do budoucna. I kdyby se snad žalobkyně nikdy neúčastnila žádné demonstrace, neznamená to, že jí nemůže být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž se žalobkyně vyjádřila, že požadovat od ní konkrétní seznam aktivit, které v budoucnu plánuje na politickém poli činit, se tak jeví jako nereálný požadavek a protestů na podporu Navalného se v roce 2021 nemohla účastnit, protože v té době byla v České republice (dále jen **ČR**) a navíc se nechce vrátit právě do země, kde jsou potlačována základní lidská práva v souvislosti se zastáváním politických názorů. Závěrem požadovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.
4. Součástí žaloby učinila žalobkyně návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o němž bylo rozhodnuto pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 19.11.2021 č.j. 60 Az 44/2021-49 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
5. **Napadeným rozhodnutím ze dne 17.6.2021 č.j. OAM-188/ZA-ZA11-ZA10-2021** žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 24.3.2021 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 1.4.2021 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti a konkrétně sdělila, že se narodila X ve vesnici X v X kraji v bývalém SSSR, je ruské státní příslušnosti i národnosti, pravoslavného vyznání a dorozumí se v ruském jazyce, je rozvedená a její jediná dcera E. F., nar. X, se nyní nachází v X v Rusku a bydlí u kamarádky. Dále sdělila, že nebyla členkou žádné

politické strany ani organizace, ale zúčastnila se mnoha mítinků proti vládě prezidenta Putina od roku 2018 až do jejího vycestování z Ruska. Posledním místem jejího bydliště byla vesnice X, kde fakticky bydlela a byla registrovaná do září 2019, kdy dům prodala, odstěhovala se a odhlásila z pobytu, takže aktuálně není registrovaná k pobytu na žádném místě v Rusku, naposledy bydlela u kamarádky ve vesnici X. Z Ruska odjela dne 14.12.2019 na základě cestovního dokladu a schengenského turistického víza letecky z Moskvy do Prahy, když z X odjela dne 25.9.2019 autobusem do X, kde strávila asi týden u kamarádů, poté letěla do Moskvy, kde bydlela na ubytovně, vyřídila si vízum a následně odletěla do ČR. Na území ČR přicestovala dne 14.12.2019, nikdy předtím na území členských států Evropské unie (dále jen EU) nepobývala, ani jí nebyla udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Pouze v roce 1998 navštívila Čínu, a to na dva dny za účelem nákupů, k čemuž ale žádné vízum nebo povolení nepotřebovala. O udělení mezinárodní ochrany žádala již jednou a to v ČR v roce 2019. Svůj zdravotní stav označila za dobrý, je zdravá, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla, že během pobytu v Rusku chodila na demonstrace proti vládě V. Putina, ale tyto demonstrace byly i na podporu A. Navalného a lidských práv obecně. Je známo, že Navalnyj se nedávno vrátil po své otravě do Ruska, čímž nastala v její věci, nová skutečnost, a každému, kdo je v Rusku proti režimu, tím hrozí nebezpečí. K tomuto napsala přípis, který ke své žádosti dokládá. Na dotaz správního orgánu, co je tedy v její situaci nového, uvedla, že např. zatčení gubernátora X oblasti, to se stalo v Rusku v době, kdy tam nebyla. Ohledně souvislosti této skutečnosti s její osobou sdělila, že v Rusku chodila na demonstrace a je proti vládě V. Putina. V Rusku se hodně zatýká mezi protestujícími lidmi, i ona by tam mohla být zadržena. Jiné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu popřela. Svou totožnost a státní příslušnost žalobkyně prokázala cestovním dokladem č. 658245806 platným do 23.4.2024.

Ke své žádosti žalobkyně doložila dne 1.4.2021 písemné vyjádření označené jako přípis k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž uvedla, že si je vědoma skutečnosti, že ke své druhé žádosti o mezinárodní ochranu musí uvést nové skutečnosti či zjištění, které z objektivních důvodů nebyly zmíněny v předchozím řízení, anebo které se objevily až v současné době po skončení prvního řízení. Stejně jako v předchozí žádosti, tak i nyní je primárním důvodem její politická participace v Ruské federaci, za kterou jí hrozí pronásledování. Novou skutečností, resp. zjištěním, jsou v tomto ohledu aktuální nepokoje a demonstrace spojené s osobou Alexeje Navalného, kterého již v minulosti podporovala. Navíc, jak vyplývá z dostupných zdrojů, mnoho demonstrantů, kteří stojí na jeho straně, jsou během těchto akcí bití, fyzicky napadáni a zatýkáni bez jakéhokoli ospravedlnitelného důvodu. Tyto demonstrace je dle ní třeba chápat jako novou skutečnost, neboť se o nich mluví např. jako o největších protestech za desetiletí. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně vycházel především z jejích výpovědí, jí doložených materiálů, ze spisového materiálu k předchozímu řízení o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-1134/ZA-ZA11-2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z Informace OAMP - Ruská federace - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25.5.2020, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) - Přehled údajů o zemi za rok 2020 - Rusko, publikované v roce 2021, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2021 - Ruská federace, ze dne 12.2.2021, ze Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě 2021 - Rusko, ze dne 15.3.2021 a z Informace OAMP - Krizové události na počátku roku 2021: zadržení

představitele opozice Alexeje Navalného a související protesty, ze dne 11.3.2021. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Dále bylo uvedeno, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), byla žalobkyni opakovaně dána možnost seznámit se s výše uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a vyjádřit se k nim, čehož však jmenovaná nevyužila. Odmítla se dostavit na určené místo konání správního úkonu, nejprve s odkazem na epidemiologickou situaci v ČR, neochotu cestovat napříč republikou a také kvůli stanovené době konání správního úkonu a nutnosti cestovat za pomoci veřejných dopravních prostředků. Správní orgán vzal v potaz žadatelčinu námitku a poskytl jí nový termín k seznámení se s podklady rozhodnutí s ohledem na její dopravní a časové možnosti, avšak nedostavila se ani na další stanovené termíny s argumentací aktuální epidemiologické situace, která ale byla v rámci jejího požadavku zcela bezpředmětná, neboť v danou dobu nebyl pohyb osob v rámci území ČR nijak omezen, nebyl vyhlášen nouzový stav; ale ani na další opakované předvolání ke správnímu úkonu se nedostavila, tentokrát s odůvodněním na své finanční možnosti. K tomu správní orgán uvedl, že žalobkyní uvedené důvody její absence na předmětném správním úkonu, k němuž byla opakovaně předvolána, neshledal dostatečnými a natolik závažnými, aby jí reálně bránily v dostavení se na určené místo konání správního úkonu, které bylo stanoveno s ohledem na efektivitu a hospodárnost správního řízení, s podotknutím, že žalobkyně pobývá na privátní adrese, což předpokládá určitou míru finanční soběstačnosti; být ve špatné finanční situaci, jistě by spíše využila možnosti pobytu v azylovém zařízení a benefitů s tím spojeným, nikoliv soukromé ubytování. Proto žalovaný ve vyjádřeních žalobkyně neshledal takové závažné důvody, které by jí objektivně bránily v dostavení se na místo určené v předvolání.

Žalovaný rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí, když dne 15.12.2019 podala první žádost, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-1134/ZA-ZA11-2019. Dne 4.2.2020 vydal správní orgán rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jmenované, které nabylo právní moci dne 19.2.2020, proti němuž podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem č.j. 1 Az 15/2020-37 zamítl (právní moc dne 30.9.2020) a dne 14.10.2020 podala kasační stížnost k NSS, přičemž toto řízení bylo dne 18.1.2021 zastaveno usnesením č.j. 8 Azs 238/2020-49, které nabylo právní moci dne 18.1.2021.

Správní orgán uvedl, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a následně provedl srovnání s jejími tvrzeními, která učinila v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.12.2019 označila za důvod jejího podání skutečnost, že v Rusku byla nucena prodat dům a nyní tam nemá žádné zázemí a dále obavy z nenalezení si dobře placeného zaměstnání jinde než v místě jejího původního bydliště kvůli její účasti na mítincích. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu konstatoval na základě jejího tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že nezjistil žádné skutečnosti pro naplnění podmínek zákona o azylu, proto rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Dále správní orgán konstatoval, že tvrzenou politickou aktivitu žalobkyně (účast na mítincích) ve vlasti pečlivě posoudil již v rozhodnutí ze dne 4.2.2020, kdy nedospěl k závěru o naplnění podmínek pro udělení jakékoliv formy

mezinárodní ochrany, přičemž žalobkyně při své současné žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla v této souvislosti žádné nové skutečnosti vztahující se konkrétně k její osobě a její politické aktivitě, aby vedly správní orgán k přehodnocení jeho závěrů učiněných v rámci rozhodnutí ze dne 4.2.2020.

Po posouzení důvodů žalovaný konstatoval, že žalobkyní tvrzené aktuální důvody její žádosti považuje za čistě účelově uvedené, když dle něho svoji politickou aktivitu žalobkyně účelově zveličuje, využívá současné situace v Rusku a spojuje ji s osobou A. Navalného, aby tak vyvolala dojem nemožnosti svého návratu do vlasti. Protesty, jichž se měla v Rusku účastnit, a o kterých hovořila v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu, nyní spojuje i s podporou A. Navalného, ačkoliv v prvním řízení o tomto vůbec nehovořila, pouze uváděla, že se účastnila protestů proti vládě V. Putina kvůli tomu, že vydal v roce 2014 zákon o pronajímání ruských pozemků Číňanům, protože byli lidé z X kraje (odkud žalobkyně pochází) nuceni prodat či pronajmout své pozemky, což se jí nelíbilo. Dle správního orgánu je tedy žalobkyní tvrzená podpora A. Navalného pouze účelovým sdělením uvedeným ve snaze vyvolat zdání nemožnosti jejího návratu do Ruska. Ve vztahu k žalobkyní tvrzené zamýšlené budoucí politické aktivitě správní orgán uvedl, že se v tomto ohledu vyjádřila pouze obecně, neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, jak by se chtěla do budoucna angažovat. Rovněž neuvedla, že by byla od odjezdu z Ruska (resp. ode dne 27.7.2018, kdy se naposledy účastnila mítinku v X) až do současné doby nějak politicky aktivní, neposkytla správnímu orgánu žádné relevantní informace, jež by mohly svědčit o tom, že by mohla být v případě návratu do vlasti vystavena skutečnému nebezpečí pronásledování či hrozbě vážné újmy. K tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně se od prosince 2019 nachází v ČR, protestů na podporu A. Navalného proběhlých v roce 2021 se neúčastnila, nehovořila o tom, že by byla od dne 27.7.2018 nějak politicky aktivní, že by nějak vystupovala proti ruskému režimu. Z Ruska přitom odcestovala dne 14.12.2019 zcela legálně a bez jakýchkoliv obtíží, nepředstavovala zájmovou osobu pro ruské státní orgány a protesty na podporu A. Navalného navíc v Rusku již dávno skončily, nyní žádné neprobíhají a jaký bude budoucí stav, nelze dopředu předvídat.

Dle správního orgánu nebezpečí pronásledování či vážné újmy lze shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí,

či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. V případě žalobkyně však na základě všech zjištěných skutečností takové nebezpečí neshledal a ani nezjistil, že by v Rusku došlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobkyně, tedy ode dne 4.2.2020, k jakékoliv změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo, že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně, neboť neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Závěrem žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou, proto dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 19.11.2021** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť v průběhu správního řízení o již druhé žádosti o udělení

mezinárodní ochrany žalobkyně žalovaný správní orgán shledal, že neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a jejích obav z návratu do vlasti (viz strana 4 napadeného rozhodnutí). V této souvislosti správní orgán odkázal na napadené rozhodnutí ve věci současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně, v němž zrekapituloval rovněž obsah a průběh předchozího řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále na obsah správního spisu, zejména pak na údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobkyně poskytla správnímu orgánu dne 1.4.2021, a její písemné vyjádření označené jakožto „přípis k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ z téhož data. Mimo jiné žalobkyně vypověděla, že v Rusku chodila na demonstrace a je proti vládě V. Putina; v Rusku se hodně zatýká mezi protestujícími lidmi a i ona by tam tak mohla být zadržena, jiné důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně neměla.

Dále bylo uvedeno, že po dvou měsících od nabytí právní moci usnesení NSS ze dne 18.1.2021 (viz shora) žalobkyně podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, což mimo jiné ve své nynější žalobě odůvodnila tak, že vzhledem k tomu, že řízení před NSS bylo zastaveno, neboť zapomněla ohlásit změnu adresy, má proto za to, že doposud nebylo postaveno na jisto, zda rozhodnutí žalovaného bylo správné – k tomu žalovaný poznamenal, že nečinnost (resp. tvrzené opomenutí) žalobkyně jde jen a pouze k tíži jí samotné.

S odkazem na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 1 Azs 57/2017-52 žalovaný konstatoval, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení (např. rozsudek NSS ze dne 18.12.2003 č.j. 5 Azs 24/2003-42. Ohledně námitky žalobkyně, že jí nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, považuje správní orgán za zcela postačující, pokud odkáže na stranu čtyři odůvodnění vydaného rozhodnutí, které již samo dává v tomto bodě odpověď na uplatněnou žalobní námitku. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné v plném rozsahu.

7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.6.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 19.11.2021 odpovídají plně obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.6.2021 žalobkyni předáno dne 8.7.2021.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.6.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
13. V úvodu lze konstatovat, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
15. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a azylového řízení soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruska opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že snaha žalobkyně o legalizaci jejího dalšího pobytu v ČR podložená pouze jejím tvrzením, že se do Ruska nemůže vrátit kvůli účasti na demonstracích proti V. Putinovi (prezident Ruské federace) a podpoře politika A. Navalného, stejně tak skutečnost, že před legálním odjezdem do ČR prodala svůj dům, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Účelem udělení mezinárodní ochrany není řešení situace, že by v případě návratu žalobkyně do Ruska při její případné další

politické aktivitě jí hrozilo, že by mohla být fyzicky napadána, bita, mohlo by jí být vyhrožováno anebo by mohla být uvězněna. Přitom ale k žádnému z těchto vyjmenovaných hrozeb za pobytu žalobkyně v Rusku před jejím odjezdem do ČR nedošlo, tudíž není důvod se domnívat, že by k naplnění předpokládaného došlo po jejím návratu. Za důvod podání první žádosti uvedla nucený prodej domu v X kraji, takže tam nemá žádné zázemí a dále obavy z nenalezení si dobře placeného zaměstnání (pracovala jako skladnice) jinde než v místě jejího původního bydliště kvůli její účasti na mítincích, jichž se zúčastňovala od roku 2018 až do vycestování z Ruska. Nic bližšího k tomu však neuvedla, ač jí byla dána možnost sdělit všechny důvody žádosti, přičemž žádné sankce jí za účast na mítincích nepostihly. Pouze v řízení o předchozí žádosti dne 18.12.2019 do protokolu (kopie založena ve správním spisu) uvedla, že se pouze zúčastnila dne 5.5.2018 mítinku v X, tehdy byla zadržena policií na 2 dny a po slibu, že se žádné další demonstrace nezúčastní, byla propuštěna, jinak problémy neměla a cestovní doklad jí dne 23.4.2019 vydali bez problémů; naposledy se zúčastnila mítinku dne 27.7.2019, celkem se zúčastnila asi pěti mítinků. ČR si žalobkyně dle svého vyjádření vybrala pro její stabilitu, klid i podobný jazyk a přijela sem se záměrem požádat o mezinárodní ochranu. Tyto důvody vedou k přesvědčení, že žalobkyně se opakovanou žádostí snaží na území ČR legalizovat svůj pobyt, ač tak mohla učinit v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

16. Zdejší soud dále konstatuje, že současnou situaci žalobkyně, která sice uvedla, že do ČR přijela se záměrem požádat o mezinárodní ochranu, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedla sama žalobkyně, odjela ze své vlasti dne 14.12.2019, kdy legálně vycestovala z Ruska a přicestovala do ČR na základě platného cestovního dokladu a schengenského turistického víza, přičemž nyní o azyl nyní žádala již podruhé v pořadí (poprvé žádala dne 15.12.2019) ze stejných důvodů jako při podání první žádosti. Soud zdůrazňuje, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že cizinec nepostupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR a nezajistil si pobytové oprávnění po uplynutí platnosti turistického víza. Pro udělení mezinárodní ochrany musí být splněny zákonné podmínky uvedené v zákoně o azylu, což však ve věci žalobkyně nenastalo.
17. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti soud proto hodnotí opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
18. Krajský soud tedy neshledal žádný z žalobkyní vytykaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), napadené rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval

primárně tím, zda žalobkyně uvedla nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly najevo jiným způsobem. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobkyně uváděla. Pouze na žalobkyni záleželo, jaké skutečnosti správnímu orgánu v průběhu správního řízení uvedla a nelze očekávat, že by jí ze strany správního orgánu byly kladeny otázky týkající se konkrétních osob, jak namítala v žalobě. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil a soud se s nimi ztotožnil.

19. Rovněž soud nezjistil porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobkyni bylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a záleželo toliko na ní, že této možnosti nevyužila, i když nebylo vyhověno její žádosti o přeložení místa seznámení ze Zastávky u Brna do Prahy, když pro změnu místa neuvedla žádné relevantní důvody, pro něž by se nemohla zúčastnit předmětného úkonu v místě určeném žalovaným, neboť záleželo pouze na žalobkyni, zda tohoto svého práva nikoli povinnosti využije či nevyžije. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného v tomto směru a neshledal její námitku důvodnou, když k porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo. Nad rámec soud podotýká, že nahlédnutím do aplikace MV OAMP zjistil, že žalobkyně měla povolený pobyt v soukromí od 6.4.2021 do 22.12.2021 na výše uvedené adrese, o což požádala dne 1.4.2021 v Zastávce u Brna, a přestože dle zjištění soudu se stále na této adrese zdržuje, neoznámila tuto skutečnost příslušnému správnímu orgánu a nepožádala o prodloužení pobytu, což mimo jiné svědčí o jejím nezodpovědném přístupu k plnění povinností cizince.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I.**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, jak uvedeno shora.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto (**výrok II.**) podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána. Žalobkyně sice byla úspěšná v řízení o kasační stížnosti, ale nebyla úspěšná v řízení o věci samé, když její žaloba byla zamítnuta, přičemž rozhodný je konečný výsledek, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřipustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 17. března 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.

samosoudkyně